

Sygn. akt I C 1553/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSR del. Zygmunt Drożdziejko

Protokolant: ref.-staż. Karolina Lipka

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2015 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **L. L.**

przeciwko **J. G.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. G. na rzecz powódki L. L. kwotę 90 000zł (dziewięćdziesiąt tysięcy złotych) z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 28.07.2014r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego J. G. na rzecz powódki L. L. kwotę 8 117zł (osiem tysięcy sto siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1553/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 czerwca 2015 r.

Powódka L. L. w pozwie wniesionym do tut. Sądu w dniu 28 lipca 2014 r., a skierowanym przeciwko J. G. wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 90 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie wskazała, że była z pozwanym w związku nieformalnym, w trakcie którego udzieliła J. G. pożyczki kwoty 90 000 zł w dniu 06 lipca 2009 r. Pieniądze te pochodziły z udzielonego powódce kredytu w formie wysoko oprocentowanej pożyczki (...), zaś pozwany miał je przeznaczyć na zakup wspólnego domu dla stron. Pozwany następnie dokonał zakupu domu w B. nr (...) działka nr (...), jednak kupił go tylko dla siebie. Następnie powódka wskazała, że pozwany złożył oświadczenie o pożyczeniu od powódki w/w kwoty, którą to zobowiązał się zwrócić w miesięcznych ratach płatnych do 30 dnia każdego następującego po sobie miesiąca, począwszy od sierpnia 2009 r., zgodnie z harmonogramem wpłat transz uzyskanego przez niego kredytu. Pozwany nigdy nie spłacił pożyczki w wysokości 90 000 zł, zatem powódka domaga się zwrotu w/w kwoty.

Pozwany J. G. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że był z powódką w związku i (...) udzieliła mu pożyczki, jednak nie w kwocie 90 000 zł, lecz 80 000 zł. Pozwany uzyskał kredyt mieszkaniowy na zakup nieruchomości i zgodnie z ustaleniami stron zwrócił powódce pożyczkę w dwóch ratach o łącznej wartości 80 000 zł w ten sposób, że spłacił za L. L. przyznaną jej z banku pożyczkę. Ponadto pozwany wskazał, że na tą okoliczność zostało sporządzone oświadczenie w banku, którego potwierdzenie w czerwcu 2014 r. utracił. Z uwagi na całkowitą spłatę zaciągniętej pożyczki pozwany domagał się oddalenia powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka L. L. i pozwany J. G. żyli razem w konkubinacie.

dowód: okoliczność bezsporna.

Pozwany J. G. w dniu 15 czerwca 2009 r. zawarł z D. P. umowę warunkowej sprzedaży nieruchomości, (...), na mocy której D. P. sprzedała pozwanemu działkę nr (...) o pow. (...)ha za cenę 83 000 zł. W dniu zawarcia umowy sprzedająca pokwitowała odbiór części ceny sprzedaży od J. G. w kwocie 3 000 zł, zaś pozostała kwota 80 000 zł miała zostać jej wypłacona przy umowie przenoszącej własność.

dowód: umowa warunkowej sprzedaży nieruchomości z dnia 15.06.2009 r. rep. (...) – k. 96-98

W dniu 03 lipca 2009 r. powódka uzyskała w Banku (...) S.A. z siedzibą w W. dwie „pożyczki ekspresowe”: 1. pożyczka nr (...) - (...) w kwocie 80 000 zł oraz 2. pożyczka nr (...) - (...) w wysokości 10 000 zł. Obie pożyczki zostały wypłacone na rachunek powódki (...) nr (...) w transzach 80 000 zł oraz 10 000 zł w dniu 03 lipca 2009 r. Powódka wypłaciła w tym dniu ze swojego rachunku bankowego kwotę 80 000 zł.

Tego samego dnia powódka udzieliła pozwanemu pożyczki w kwocie 90 000 zł na zakup nieruchomości położonej w B. nr (...). Kwotę 80 500 zł powódka przekazała pozwanemu w gotówce, zaś kwotę 9 500 zł przelała na rachunek J. G. w dniu 08 lipca 2009 r. z rachunku nr (...) z tytułem wpłaty „pożyczka”.

Pożyczka na kwotę 80 000 zł została spłacona w dniu 02 września 2009 r., zaś na kwotę 10 000 zł w dniu 14 października 2009 r. i obie zostały spłacone z pieniędzy L. L..

Powódce były udzielane także inne pożyczki ekspresowe w tym pożyczka na kwotę 12 000 zł w dniu 16 września 2009 r. oraz pożyczka budowlano-hipoteczna na kwotę 52 000 zł, które to również zostały spłacone z rachunku L. L..

dowód: : potwierdzenie wypłaty – k. 17, potwierdzenie przelewu – k. 18, wyciąg z rachunku bankowego powódki nr (...) – k. 31v-32, zaświadczenie z Banku (...) S.A. z dnia 19.09.2014 r. – k. 120, z dnia 22.12.2014 r. – k. 136, z dnia 01.04.2015 r. – k. 168-169, zeznania powódki L. L. k.203.

W dniu 06 lipca 2009 r. pozwany J. G. złożył oświadczenie, iż potwierdza i kwituje odbiór kwoty 90 000 zł z tytułu pożyczki uzyskanej od L. L. przeznaczonej na zakup nieruchomości składającej się z działki nr (...) o pow. (...) ha, położonej w obrębie B. nr(...)w gminie M. nabywanej na podstawie warunkowej umowy sprzedaży zawartej w formie aktu notarialnego Repertorium (...) i zobowiązał się do zwrotu – spłaty przedmiotowej kwoty w miesięcznych ratach do 30 dnia każdego następującego po sobie miesiąca, począwszy od sierpnia 2009 r., zgodnie z harmonogramem spłat kredytu stanowiącego załącznik nr 1 do złożonego oświadczenia.

dowód: oświadczenia z dnia 03.07.2009 r. i 06.07.2009 r. – k. 15

Pozwany w dniu 07 lipca 2009 r. zawarł z D. P. umowę przeniesienia własności nieruchomości Repertorium(...). Na jej mocy w wykonaniu zobowiązania wynikającej z warunkowej umowy sprzedaży z dnia 15.06.2009 r. D. P. przeniosła na J. G. własność nieruchomości rolnej położonej w obrębie (...) B. gmina M. stanowiąca działkę gruntu zabudowaną, oznaczoną numerem (...) o pow. (...) ha, a J. G. wyraził na to zgodę. D. P. pokwitowała odbiór pozostałej ceny sprzedaży w kwocie 80 000 zł.

dowód: umowa przeniesienia własności nieruchomości z dnia 07.07.2009 r. rep. (...) – k. 99-101

Pozwany otrzymał następnie kredyt mieszkaniowy na zakup nieruchomości w B.. Pierwsza transza została wypłacona J. G. w dniu 28 września 2009 r. w kwocie 57 000 zł, zaś kolejna w dniu 06 października 2009 r. w kwocie 38 000 zł. W dniu 30 września 2009 r. pozwany wypłacił kwotę 22 000 zł, a także dokonał spłat P. w kwotach: 3 963,67 zł na rachunek (...), kwota 4 044,31 zł na rachunek (...), kwota 1 800 zł na rachunek (...) jak również kwota 27 909,27 zł na rachunek (...) w dniu 02.10.2009 r. Kolejnej wypłaty pozwany dokonał w dniu 08 października 2009 r. w kwocie 20 000 zł. Żaden z rachunków kredytowych P. nie należał do powódki.

dowód: potwierdzenie przelewu z dnia 04.09.2014 r. – k. 108, 109, wyciąg z rachunku bankowego – k. 154-155, zaświadczenie Banku (...) S.A. z dnia 01.04.2015 r. – k. 168-169

Pozwany w 2009 r. nie posiadał dużych środków finansowych, jego oficjalny przychód za 2009 r. wyniósł 3 000 zł, zaś w 2010 r. - 4 650 zł. Pozwany pracował jednak nielegalnie i z tego tytułu otrzymywał wynagrodzenie ok. 2 000-2 5000 zł miesięcznie. Pomiędzy stronami były zawierane także inne umowy pożyczek, a także dochodziło do różnych rozliczeń finansowych.

dowód: umowa o rozłożeniu na raty należności z tytułu składek z dnia 07.11.2012 r. – k. 138-139, decyzja nr (...) z dnia 29.06.2012 r. – k. 140, zeznanie podatkowe pozwanego za 2009 r. i 2010 r. – k. 141-148, częściowo zeznania pozwanego J. G. k.202-203

Powódka pismem z dnia 22 lipca 2014 r. skierowała do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty. Wskazała, że w związku z udzieloną J. G. w dniu 03 lipca 2009 r. pożyczką w kwocie 90 000 zł żąda zwrotu tej kwoty wraz z należnymi odsetkami w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

dowód: ostateczne przesądowe wezwanie do zapłaty z dnia 22.07.2014 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 28-29

Ocena dowodów:

Sąd dał wiarę dokumentom zgromadzonym w sprawie, albowiem nikt nie kwestionował ich prawdziwości.

Wszystkie zeznania świadka G. F. dotyczyły informacji, które uzyskała od powódki, dlatego należało je potraktować z ostrożnością i Sąd w oparciu o inne dowody w postaci dokumentacji z Urzędu Skarbowego i zeznań pozwanego uznał zeznania świadka co do słabej sytuacji finansowej pozwanego w 2009 r. za wiarygodne.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka P. G. odnośnie zwrotu przez pozwanego pożyczki powódce w postaci spłaty jej kredytu, gdyż świadek nie umiał dokładnie wskazać kiedy takie spłaty miały nastąpić, w jakich kwotach i w jaki sposób ich dokonano zaś wszelkie informacje na ten temat miały pochodzić z informacji od ojca lub rozmów jakie świadek słyszał między ojcem a powódką. Nie zostało w toku prowadzonego postępowania dowodowego udowodnione, aby takie oświadczenia były kiedykolwiek złożone, a zatem zeznania świadka w tej części zostały uznane za niewiarygodne.

Sąd nie dał wiary także zeznaniom pozwanego, że spłacił udzieloną mu przez powódkę pożyczkę w całości. Pozwany podnosił, że kwota udzielonej mu przez powódkę pożyczki wynosiła nie 90 000 zł, a 80 000 zł. Zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego w przypadku udzielenia pożyczki na kwotę 80 000 zł to taka kwota winna zostać wpisana na oświadczeniu o jej udzieleniu, a nie inna kwota - wyższa lub niższa, nienależnie czy do rozliczeń dochodzi pomiędzy osobami sobie bliskimi czy obcymi. Po to składane są takie oświadczenia, aby co do kwoty, terminu udzielenia pożyczki i faktu jej dokonania nie było wątpliwości. Pozwany twierdził wprawdzie, że spłacił udzieloną pożyczkę w dwóch ratach w łącznej kwocie 80 000 zł spłacając za L. L. udzielone jej pożyczki ekspresowe w kwotach po 40 000 zł na konto. Pozwany w trakcie zeznań wskazał, że spłaty były jednak trzy i najpierw pomylił się wskazując, że raty zwrotne były tylko dwie. Zeznania pozwanego były zatem w tym zakresie wzajemnie sprzeczne. Ponadto pozwany w trakcie zeznań podał, że pieniądze nie były jednak wpłacane na konto powódki, lecz L. L. otrzymywała je od pozwanego do ręki i sama wpłacała pieniądze na konto w banku. Pozwany podawał również, że każda z tych wpłat była potwierdzona

oświadczeniem stron sporządzonym w banku, z którego miało wynikać, iż pozwany spłaca kredyt powódki z tytułu zaciągniętej u niej pożyczki. Takie twierdzenia pozwanego były w ocenie sądu niewiarygodne. Pozwany nie przedstawił wskazywanych przez siebie oświadczeń o spłatach kredytu powódki, które rzekomo miały zostać utracone. Sąd nie neguje możliwości zagubienia lub utracenia takiego oświadczenia, jednak pozwany sam wskazywał, że oświadczenie to zostało złożone w banku, a strony otrzymały jedynie jego potwierdzenie. Pozwany nie przedłożył z banku (...) S.A. wskazanego oświadczenia, a sam bank w zaświadczeniu podał że takie oświadczenie nie zostało nigdy złożone, zatem zeznania J. G. nie zostały poparte w tej części stosownymi dowodami i są niewiarygodne. Ponadto pozwany twierdził, że nie otrzymał od powódki potwierdzenia spłaty pożyczki, gdyż strony były ze sobą w związku i pozwany miał do L. L. w tej kwestii zaufanie. Czym innym jak nie potwierdzeniem spłaty pożyczki miały być zatem domniemane oświadczenia złożone w banku. Pozwany podnosił również, że jego syn widział to oświadczenie choć nie był obecny wraz ze stronami podczas jego podpisywania banku, zaś P. G. zaprzeczył aby takie oświadczenie widział, a jedynie o nim słyszał od ojca i był świadkiem rozmów na ten temat między ojcem a powódką.

Pozwany wskazywał, że spłat pożyczki dokonał po wypłaceniu mu transz kredytu mieszkaniowego które to otrzymał w dniach: 28 września 2009 r. w kwocie 57 000 zł oraz 06 października 2009 r. w kwocie 38 000 zł. Natomiast z dokumentów Banku (...) S.A. wynika, że pożyczki ekspresowe powódki zostały spłacone w dniach 02 września 2009 r. – 80 000 zł oraz 14 października 2009 r. – 10 000 zł. Skoro pozwany pierwszą transzę kredytu dostał w dniu 28 września, to nie mógł zatem dokonać żadnej za spłat z tych pieniędzy w dniu 02 września 2009 r. Pozwany w trakcie przesłuchania zeznał odmiennie niż we wcześniejszych twierdzeniach podając, że pierwszą pożyczkę otrzymał w dniu 13.07.2009 r., a kolejnego dnia otrzymaną kwotę 30 000 zł dał powódce, kolejna transza pożyczki wynosiła 57 000 zł uzyskane w dniu 28.09.2009 r. z czego 22 000 zł miały zostać przekazane powódce na spłatę pożyczki w dniu 30.09.2009 r. Trzecia transza uzyskana w dniu 06.10.2009 r. w kwocie 38 000 zł z której dla powódki miała zostać przekazana w dniu 08.10.2009 r. kwota 20 000 zł. Wszystkie te zeznania wskazują na to, że pozwany zmieniał wersję wydarzeń, nie był w stanie wskazać dokładnie i precyzyjnie w jaki sposób i w jakich datach zwrócił pożyczkę powódce, zaś jego zeznania jako nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne zostały uznane za niewiarygodne.

Inne rozliczenia stron z tytułu pożyczek lub rozliczeń pomiędzy konkubentami nie miały w tej sprawie żadnego znaczenia.

Sąd oparł ustalony w sprawie stan faktyczny na zeznaniach powódki L. L.. Sąd uznał je za wiarygodne i zasługujące na uwzględnienie, gdyż były one logiczne, w istotnych fragmentach stanowcze i spójne. Powódka wskazywała, że pożyczka została udzielona pozwanemu w kwocie 90 000 zł, pozwany nie dokonał jej spłaty z uwagi na brak środków finansowych, zaś spłat otrzymanych pożyczek ekspresowych dokonała sama powódka za własne środki. W ocenie Sądu nie ujawniły się żadne okoliczności pozwalające na zakwestionowanie ich wiarygodności. Wiarygodności zeznań powódki nie odbiera fakt, iż zeznawała, że w 2009r. założyła konto w (...), a potem okazało się, że w 2009r. nie miała konta w tym banku. Była to pomyłka i powódka nie musi pamiętać w którym banku w którym roku miała konto. Ta okoliczność nie miała żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Należy jednak podkreślić, że to nie powódka miała udowodnić, że pozwany nie spłacił pożyczki, tylko pozwany miał udowodnić, że ją zwrócił.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego o przedłożenie zaświadczenia z banku które miało być powtórzeniem wniosku z 15.04.2015r., albowiem zgodnie z wnioskiem pełnomocnik powódki przedłożył historie rachunku, natomiast zaświadczenie z k.136 wskazuje, że przedmiotowa pożyczka była spłacana z rachunku załączonego do pisma powódki z 6.05.2015r. (k.203v.).

Sąd oddalił wniosek z dnia 19.06.2015r. o zobowiązanie powódki do przedłożenia kolejnych zaświadczeń, albowiem stosowne wnioski można było złożyć wcześniej i sąd uznał wnioski jako działanie na przewołkę postępowania (k.215 v.).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy lub rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Przedstawiona powyżej ustawowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku i wykonanie tego świadczenia pożyczkodawca powinien udowodnić, natomiast biorący pożyczkę powinien wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 8 grudnia 2000 r. sygn. akt I CKN 1040/98 (LEX nr 50828) nie termin, ale obowiązek zwrotu przedmiotu pożyczki, jest stosownie do art. 720 § 1 k.c., elementem przedmiotowo istotnym tego rodzaju umowy. Bez tego elementu nie ma umowy pożyczki.

Powódka L. L. udzieliła pozwanemu J. G. pożyczki w kwocie 90 000 zł w dniu 03 lipca 2009 r. Zgodnie z twierdzeniami pozwanego kwota pożyczki wynosiła 80 000 zł, a nadto dokonał on jej spłaty w całości. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ten, kto, powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Na powodzie spoczywa zatem ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa (tak SN m.in. w orzeczeniach: z dnia 3 października 1969 roku, II PR 313/69, OSNCP 9/70, poz. 147 oraz z dnia 20 kwietnia 1982 roku, I CR 79/82, nie publ.).

W niniejszej sprawie Sąd doszedł do przekonania, że między stronami została zawarta umowa pożyczki na kwotę 90 000 zł i nie doszło do jej zwrotu, zaś pozwany w żaden sposób nie udowodnił, aby kwota ta była niższa oraz aby dokonał spłaty pożyczki na rzecz powódki poprzez spłacenie jej kredytu.

Skoro, jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, do zawarcia umowy pożyczki na kwotę 90 000 zł między powódką, a pozwanym doszło i nie została ona spłacona, to pozwany J. G. obowiązany jest zwrócić powódce jako pożyczkodawcy powyższą kwotę, w oparciu o przepis art. 720 k.c.

O ustawowych odsetkach Sąd orzekł zaś na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. stwierdzając, że należały się one powódce, zgodnie z jej wnioskiem, od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 28 lipca 2014 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd w pkt II sentencji wyroku orzekł kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania w oparciu o art. 98 § 1 k.c. Na zasądzoną od pozwanego na rzecz powódki kwotę złożyła się uiszczona przez powódkę opłata sądowa od pozwu w kwocie 4 500 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3 600 zł tj. stawki minimalnej na podstawie § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu (tj. Dz. U z 2013 r. poz. 461 z późn. zm.) jak również opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.